

ת"פ 57474/03/19 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יוסף אבו חדיר, עבד אל רחמן אבו חדיר, מחמוד אבו חדיר, כרים אבו חדיר, מוחמד אבו חדיר, מוחמד אבו חדיר

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 57474-03-19 מדינת ישראל נ' אבו חדיר (עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד מרים בן גל
ועו"ד גלעד סוקולובר (פמ"י)

נגד
1. יוסף אבו חדיר (עציר)
2. עבד אל רחמן אבו חדיר
3. מחמוד אבו חדיר
4. כרים אבו חדיר
5. מוחמד אבו חדיר
6. מוחמד אבו חדיר
הנאשמים
נאשמים 1, 3, 4, 5
- ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן
נאשמים 2, 6
- ע"י ב"כ עו"ד סימון חדאד

גזר דין

עיקרי העובדות

1. הנאשמים הורשעו לפי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות:

הנאשם 1 הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) וסעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק); בעבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק; ובעבירה של ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב) לחוק.

הנאשמים 2, 3, 6 הורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף

335(א)(2) ובצירוף סעיף 29(א) לחוק.

הנאשמים 4, 5 הורשעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) בנסיבות סעיף 380 ובצירוף סעיף 29(א) לחוק.

2. **הרקע לביצוע העבירות הנדונות לפניי** תואר בכתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודו הנאשמים באופן הבא:

הנאשמים כולם הם קרובי משפחה ממשפחת אבו חדיר המתגוררת בירושלים. מאז שנת 2017 לערך, קיים סכסוך מתמשך בין משפחת אבו חדיר למשפחת עודתאללה. על רקע זה התרחשו מספר אירועים פליליים, שחלק מהנאשמים חשדו שנגרמו על ידי בני משפחת עודתאללה, במהלכם נגרמו פגיעות גופניות ונזקים לרכושם של מי מהנאשמים כדלקמן: ראשית, בתאריך 11.8.2017 הנאשם 1 נדקר ברחוב באמצעות סכין על-ידי אדם שישב בתוך רכב. זאת לאחר שהנאשם 1 ניגש אל הרכב מצד הנהג בעקבות חילופי דברים שקדמו לכך. הדקירה הייתה בעומק של 10 ס"מ בדופן בית החזה של הנאשם 1 והוא אושפז למשך יומיים בטיפול נמרץ. הדקירה יוחסה לאחר (להלן: "אחסאן") אשר נהג ברכב. נגד אחסאן הוגש כתב אישום. בתום ניהול הוכחות, בתאריך 13.9.2018, אחסאן זוכה מכל אשר יוחס לו וזאת מחמת הספק. הנאשם 1 נותר משוכנע כי עבד אלרחמן עודתאללה המכונה "פארס" (להלן: "פארס") הוא האחראי לדקירתו באירוע האמור. שנית, במהלך המחצית השנייה של שנת 2018, הוצת רכבו של מחמד מוסטפא אבו חדיר, אחיו של הנאשם 1. הנאשם 1 חשד כי פארס אחראי להצתה. שלישית, בתאריך 28.2.2019 הוצתה חנות השייכת לנאשם 3, והיא נשרפה כליל. הנאשם 3 סבר שפארס אחראי להצתה.

בשל החשדות המפורטים לעיל, גמלה בליבם של הנאשמים החלטה לתקוף את פארס ולגרום לו לחבלות. הנאשמים החליטו לארוב לפארס ברחוב בו ידעו שהוא עובר באופן קבוע בדרכו מחדר הכושר בו הוא מתאמן מדי יום לביתו. הנאשמים החליטו להגיע בשלושה כלי רכב לרחוב א-שאבי בשועפט בו עובר פארס, להציב את רכביהם באופן שיחסום את נתיב הנסיעה של פארס, ולתקוף אותו בכוונה לגרום לו לחבלות.

השתלשלות האירוע תוארה בכתב האישום המתוקן בו הודו הנאשמים כך:

בתאריך 9.3.2019 בשעה 21:30 או בסמוך לכך, החל רצף של שיחות תיאום בין הנאשמים בכדי לארוב לפארס על מנת לתוקפו בצוואת ולגרום לו לחבלות של ממש. בשעה 21:40 או בסמוך לכך הגיעו הנאשמים 1, 2, 3 ו-6 ברכב מסוג פורד טורנאו קונקט שבבעלות הנאשם 6 (להלן: "הקונקט") לרחוב א-שאבי בשועפט הסמוך לביתו של נאשם 1 (להלן: "הזירה"), והמתינו להגעתו של פארס. נאשם 1 הצטייד בנשק שטיבו המדויק אינו ידוע למאשימה ואשר קוטרו 0.22 מ"מ. יתר הנאשמים לא ידעו כי נאשם 1 נושא עמו נשק.

בשעה 21:47 הגיע נאשם 5 ברכב מסוג פורד פוקוס אשר בבעלותו (להלן: "הפוקוס") לדרך שועפט ועצר במפרץ שבצד הכביש בכיוון נסיעתו המצופה של פארס, וזאת בסמוך לפני צומת בה ניתן לפנות שמאלה לרחוב א-שאבי. הנאשם 5 המתין במפרץ מתוך כוונה להתריע בפני האחרים על כך שפארס עומד להגיע לזירה.

בשעה 21:54 הגיע הנאשם 4 לזירה ברכב מסוג מאזדה 323 לנטיס שבבעלות אביו (להלן: "המאזדה"), ביצע סיבוב פרסה בסמוך לקונקט, ונעמד לצדו באופן החוסם מעבר של כלי רכב ברחוב. באותו הזמן, נסע פארס ברכב מסוג יונדאי גטס (להלן: "הגטס") בדרך שועפט והתקדם לעבר הרמזור בצומת שועפט-א-שאבי תוך שהוא עומד בנתיב השמאלי בכוונה לפנות שמאלה לרחוב א-שאבי. הנאשם 5 הבחין בו והחל לנסוע אחריו. נאשם 5 חצה את שני נתיבי הנסיעה בחדות תוך הפרעה לתנועת כלי הרכב בכביש, והעמיד את הפוקוס מאחורי הגטס ברמזור. כאשר התחלף הרמזור לירוק, פנתה הגטס (בה נהג פארס) לרחוב א-שאבי. הפוקוס (בה נהג נאשם 5) פנתה אחריו. פארס נאלץ לעצור בשל החסימה שיצרו רכבי הקונקט והמאזדה, ונמנעה ממנו האפשרות לנסוע לאחור בשל החסימה שיצר רכב הפוקוס.

הנאשמים 1, 2, 3, 6 יצאו מרכב הקונקט (עמו הגיעו לזירה), רצו לעבר רכב הגטס (בו נהג פארס), וניגשו אל החלון של הנהג. פארס יצא מהגטס ובזירה התפתח קרב יריות בין פארס אשר אחז באקדח בקוטר 9 מ"מ פאראבלום, לבין נאשם 1 אשר אחז כאמור בנשק שטיבו המדויק אינו ידוע למאשימה ואשר קוטר קנהו 0.22 מ"מ.

כתוצאה מהירי של הנאשם 1 לעבר פארס, נגרמו לפארס שלושה פצעי ירי בדופן החזה מימין ופצעי ירי נוספים בגב ליד עמוד השדרה מימין, בכבד, בבטן, ליד אבי העורקים, בכתף ימין, בעכוז ימין ובשתי הירכיים. עם קבלתו בבית החולים הדסה הר הצופים, פארס הורדם והונשם, קיבל מנות דם, הוכנס נקז לחזהו מצד ימין והוא הועבר לבית החולים הדסה עין כרם לצורך טיפול כירורגי. פארס נותר באשפוז עד ליום 12.3.2019.

כתוצאה מהירי של פארס לעבר הנאשמים, נגרמו לנאשמים 1 ו-2 פגיעות כדלקמן: לנאשם 1 נגרם שבר פתוח באמת ידו הימנית, אשר בעטיו קיבל טיפול ניתוחי ואושפז עד ליום 17.3.2019. לנאשם 2 נגרמו פגיעות בסרעפת ובקיבה, אשר בעטין נותח ואושפז עד ליום 16.3.2019.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כדלקמן: (א) הנאשמים יוכלו לטעון כי יש להניח לטובתם שפארס הוא שירה ראשון, והמאשימה לא תביא ראיות לסתור זאת. (ב) הנאשם 1 יוכל לטעון כי האירוע התרחש בסמוך לביתו, וזאת לעניין נשיאת הנשק. (ג) למרות שמן הראיות בתיק עלה כי פארס ירה בנאשמים 1 ו-2 ופצע אותם, פארס לא הועמד לדין בשל כך, וזאת מחמת טעמים מודיעיניים. (ד) מעצר הבית של נאשמים 2, 4, 5, 6 יבוטל, והמעצר באיזוק אלקטרוני של הנאשם 3 יבוטל, אך תיוותר על כנה ההרחקה משכונת שועפט (בהמשך ההליך לפניי, הרחקה זו בוטלה בהסכמת המאשימה). (ה) לא הושגה הסכמה לעניין העונש והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם העונשיים.

4. ב"כ הצדדים לא חלקו על כך שיש מקום להבחין בין הנאשמים מבחינת חלקם באירוע נושא כתב האישום המתוקן. בהתאם לכך, אבחין בדיון להלן בין הנאשם 1; הנאשמים 2, 3 ו-6; וכן הנאשמים 4 ו-5.

5. בטרם אפנה לדיון פרטני בעניינם של הנאשמים לפי הסדר האמור, אתיחס לסוגיה שמשותפת לששת הנאשמים, אשר ב"כ הצדדים הרחיבו דיבור לגביה בעל-פה ואף הגישו בעניינה טיעונים משלימים בכתב.

אי העמדתו לדין של פארס בגין גרימת החבלה לנאשמים 1 ו-2, ומשמעות הדבר במסגרת גזירת דינם של הנאשמים

6. מלכתחילה, פארס הועמד לדין בגין חלקו באירוע הנדון לפני, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק שלא כדין וירי מנשק חם (בדומה לעבירות בהן הורשע הנאשם 1). זמן קצר לאחר הגשת כתב האישום כנגד פארס, הגיעה לידי המאשימה ידיעה מודיעינית ממקור משטרתי. תוכנה של הידיעה המודיעינית נותר גלוי, אולם השר לביטחון פנים חתם על תעודת חסיון לגבי זהותו של מוסר הידיעה מכוח סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. יוער כי המקור המשטרתי לא היה עד ראיה לאירוע הירי נושא כתב האישום, אולם מסר כי שמע מידע בעניין זה מאדם אחר. לטענת המאשימה, אותו מידע היה עשוי לסייע לפארס לבסס טענה של הגנה עצמית ביחס לעבירת החבלה בכוונה מחמירה. על רקע זה, המאשימה סברה כי מדובר במידע שהנו חיוני להגנתו של פארס, גם אם מדובר בעדות שמיעה. עם זאת, מטעמים של הגנה על שלום הציבור, המאשימה לא הייתה מעוניינת לחשוף את זהות המקור שמסר אותה. לפיכך, המאשימה חזרה בה מהאישום בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ההליך הפלילי המתנהל נגד פארס. כתוצאה מכך, כתב-האישום נגד פארס תוקן, באופן שנמחקה ממנו העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ונותרו במסגרתו העבירות הקלות יותר (אך החמורות כשלעצמן) של נשיאת נשק שלא כדין וירי מנשק חם. למיטב הבנתי מטיעוני הצדדים, כתב האישום המתוקן נגד פארס עודנו תלוי ועומד (בדיון לפני נמסר כי פארס נעצר בינתיים בגין עבירה חדשה של החזקת נשק בתיק אחר).

בעקבות ההתפתחויות המתוארות לעיל, הנאשמים הגישו במשפטם בקשה לגילוי ראיה חסויה באשר לזהות המודיע המשטרתי. בתחילה, בקשתם התקבלה על-ידי כב' השופטת זנדברג בבית משפט זה. בעקבות ההחלטה על הסרת החיסיון, המאשימה הודיעה כי היא חוזרת בה מכתב האישום נגד הנאשמים שזכו בעקבות כך, אולם בד בבד המאשימה הגישה ערעור מטעמה לבית-המשפט העליון. ערעור המאשימה התקבל לאחר שנפסק כי זהותו של מוסר הידיעה המודיעינית אינה חיונית להגנת הנאשמים מטעמים שפורטו שם. בהתאם לכך, זיכויים של הנאשמים בוטל והתיק חזר לבית משפט זה להמשך דיון לפני (ראו: ע"פ 5033/19 מדינת ישראל נ' אבו חדיר (19.8.2019)).

7. הנה כי כן, פארס אינו עומד לדין בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בגין החבלות שגרם לנאשמים 1 ו-2 באירוע נושא כתב-האישום, בעוד הנאשמים הועמדו לדין והורשעו לפי הודאתם (כל אחד לפי חלקו) בגין החבלות שגרמו לפארס. המחלוקת לפני נסובה על השאלה האם וכיצד ראוי ליתן ביטוי לפער זה במלאכת גזירת דינם של ששת הנאשמים.

8. הסנגורים טענו כי אי העמדתו לדין של פארס בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, פוגעת בתחושת הצדק וההגינות המשפטית בצורה קשה וניכרת. לפי הנטען, יש בכך כדי להוביל לתוצאה בלתי שוויונית, שכן פארס אינו נותן את הדין על חבלתו בנאשמים 1 ו-2 שסבלו פגיעות של ממש ונדרשו לאשפוזים ולטיפולים רפואיים, בעוד הנאשמים עומדים לדין ומורשעים בפלילים בגין חבלתם בפארס. לשיטת הסנגורים, דוקטרינת ההגנה מן הצדק אינה מחייבת קיומו של מניע פסול, ודי באכיפה שתוצאתה מפלה. לפיכך, נטען כי מתקיימת אכיפה בררנית וכי דוקטרינת ההגנה מן הצדק מצדיקה הקלה משמעותית בעונשם של הנאשמים.

אשר לשאלה כיצד ראוי שהדוקטרינה תשפיע על עונשם של הנאשמים בשים לב לעקרונות תיקון 113 לחוק

העונשין - בדיון לפני הסנגורים טענו כי ראוי שהדוקטרינה תשפיע על קביעת העונש המתאים בתוך מתחמי הענישה ההולמת, שכן הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כוללות גם את "התנהגות רשויות אכיפת החוק" (סעיף 40א(9) לחוק העונשין). לחלופין, נטען כי הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות בגין אי העמדתו לדין של פארס בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, מצדיקה חריגה לקולא ממתחמי הענישה ההולמת בעניינם של הנאשמים. במסגרת הטיעונים המשלימים בכתב שהוגשו לאחר הדיון, הפנו הסנגורים לפסיקה ממנה עולה כי במקרים מתאימים הדוקטרינה של הגנה מן הצדק עשויה להשפיע על קביעת מתחם הענישה ההולמת עצמו. בהתאם לכך, הסנגורים טענו כי אי העמדתו לדין של פארס עשויה להצדיק הקלה עונשית גם במישור קביעתם של מתחמי הענישה ההולמת בעניין מרשיהם.

9. מנגד, המאשימה טענה כי אין מקום לדבר על אכיפה בררנית או על הגנה מן הצדק בתיק הנוכחי, שכן עניינם של הנאשמים שונה מעניינו של פארס במישור הראייתי, ולפיכך לא מדובר בהבחנה פסולה בין מי שנסיבותיהם שוות. עוד נטען להבדלים במישור המהותי, שכן פארס נקלע לתוך מארב שהנאשמים הם שיזמו ותכננו במטרה לחבול בו. לרוע מזלם של הנאשמים, הם מצאו עצמם נפגעים מפארס שהיה חמוש באקדח. לגישת המאשימה, בנסיבות אלה טענתם של הנאשמים להגנה מן הצדק היא בבחינת "זעקת הקוזק הנגזל". לפי הנטען, אין מקום לאפשר לנאשמים לטעון להגנה מן הצדק בנסיבות בהן הם יזמו את הפגיעה במי שבסופה של דרך הואשם בעבירות פחותות ביחס אליהם, וזאת בשל הבדלים ראייתיים.

לשיטת המאשימה, מאחר שלא מדובר במקרה דנן באכיפה בררנית או בהגנה מן הצדק, ממילא אי העמדתו לדין של פארס בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לא יכולה להשפיע על קביעתם של מתחמי הענישה ההולמת, והיא אף לא מצדיקה חריגה לקולא מהמתחמים בעניינם של הנאשמים. לדעת המאשימה, המקום להתחשב בכך הוא במסגרת קביעת העונש המתאים בתוך מתחמי הענישה ההולמת, כחלק מן הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בהתאם לכך, המאשימה טענה כי מן הראוי למקם את עונשם של כלל הנאשמים ברף התחתון של מתחמי הענישה הנטענים על-ידה.

10. בהתייחס לטענות הצדדים אציין כי המחלוקת ביניהם נסובה על מספר שאלות: ראשית, האם הוכחה אכיפה בררנית כלפי הנאשמים ביחס לפארס. שנית, האם דוקטרינת ההגנה מן הצדק (שהיא רחבה יותר מטענת אכיפה בררנית), חלה בנסיבותיהם של הנאשמים. שלישית, האם ראוי שאי העמדתו לדין של פארס בגין החבלות להן גרם, תשפיע על קביעת עונשם של הנאשמים, ואם כן - מהו הביטוי המתאים לכך.

11. **בכל הנוגע לטענת האכיפה הבררנית** - נזכיר כי בהתאם להלכה הפסוקה, אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה בררנית פסולה, ככל שזו נעשית משיקולים ענייניים (ובכללם שיקולים ראייתיים ושיקולים הכרוכים בחלק היחסי של כל אחד מן המעורבים באירוע הפלילי). ככלל, הנטל להוכיח קיומה של אכיפה בררנית הוא כבד (ראו: ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל, פס' 537 (12.1.2016)). בנסיבות המקרה דנן, מקובלת עליי עמדת המאשימה לפיה הנאשמים לא שכנעו כי התקיימה כלפיהם אכיפה בררנית פסולה ביחס לפארס. כפי שפורט לעיל, חזרתה של המאשימה מהעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בעניינו של פארס, נבעה מכך שהמידע המודיעיני היה לפי תפיסתה חיוני להגנתו של פארס, אולם המאשימה לא יכלה לחשוף את זהות המקור המשטרתי מטעמים של הגנה על טובת הציבור. לעומת זאת, לגבי הנאשמים שלפניי נפסק בבית המשפט העליון כי חשיפת זהות המקור המשטרתי אינה חיונית להגנתם, ועל רקע זה לא

הייתה מניעה ראייתית להותיר את עבירות האלימות בכתב האישום נגדם. בהתחשב בשוני ראייתי זה, אין מדובר במתן יחס שונה למי שאין ביניהם הבחנה רלוונטית. לא מצאתי כי עלה בידי הנאשמים לבסס פגם אחר בהתנהלות המאשימה או בהפעלת שיקול-דעתה, שכן נראה כי שיקוליה של המאשימה במישור ההעמדה לדין ובמישור ניהול ההליכים היו עניינים ומקצועיים. בהקשר האחרון, יוזכר כי העמדתו לדין של פארס בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם, נותרה על כנה.

12. **אשר לדוקטרינת ההגנה מן הצדק והשאלה באיזו מידה היא חלה בנסיבות בהן לא נמצא פגם (מכון או רשלני) בהתנהלות המאשימה** - בע"פ 7621/14 גוטסדינר נ' מדינת ישראל (1.3.2017) הובעו דעות שונות בשאלה זו:

כב' השופט הנדל סבר כי בנסיבותיה של אותה פרשה יש ליתן משקל לפגיעה ב"תחושת הצדק וההגנות המשפטית" במישור הענישתי של גזר הדין, וזאת גם אם הרשות פעלה בתום-לב ומתוך שיקולים מקצועיים וענייניים בלא שנפל פגם בהתנהלותה (שם, פס' 47-48).

מנגד, כב' השופט עמית סבר כי לצורך קבלת טענה של הגנה מן הצדק יש להצביע על פגם בהתנהלות התביעה. לגישתו, אין די בפגיעה ערטילאית בתחושת הצדק וההגנות, שאין מקורה בפגמים שנפלו בהליכים שננקטו על-ידי המאשימה. אף אין די בטענה להפליה תוצאתית בלתי מכוונת בהעמדה לדין. כך, נוכח הזהירות המתחייבת מפני הרחבה בלתי מבוקרת של דוקטרינת ההגנה מן הצדק, הדורשת בשלב הראשון לזהות פגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של נאשם בפלילים (שם, פס' 59).

כב' השופטת ברק-ארז נקטה בגישת "אמצע" בין שתי העמדות האמורות, ולפיה יש להצביע על פגם בהחלטת הרשות, אך פגם זה יכול להיות גם הפליה תוצאתית שאינה מכוונת, ובלבד שמדובר בהפליה משמעותית במישור התוצאה (שם, פס' 47-48).

נראה כי בנסיבות המקרה דנן אין הכרח להכריע בין הגישות לעיל, שכן הן מובילות לדעתי לאותה התוצאה: אם נלך לפי גישתו של כב' השופט עמית, הרי מאחר שלא מצאתי פגם בהתנהלות המאשימה, אין תחולה לדוקטרינה של הגנה מן הצדק. לפיכך, יש לגזור את הדין בהתאם לעקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין. ואולם גם אם נלך לפי גישתו של כב' השופט הנדל עליה ביססו ב"כ הנאשמים את טיעוניהם המשלימים בכתב, המסקנה תהיה כי אי העמדתו לדין של פארס אינה משליכה על קביעת מתחמי הענישה ההולמת ואף אינה מצדיקה חריגה מהם משיקולי צדק, אלא השפעתה היא על קביעת העונש המתאים במסגרת המתחמים לפי עקרונות תיקון 113. מסקנה זו מתבקשת מן הדברים הבאים של כב' השופט הנדל בע"פ 7621/14 גוטסדינר הנ"ל:

"יתכן וישאל השואל מה משמעותה של הגנה מן הצדק הבאה לידי ביטוי בגזר הדין, לאחר שתיקון 113 לחוק העונשין (ובפרט סעיף 40 יאלחוק העונשין) מאפשר לבית המשפט לשקול אף את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בקבעו את העונש. יתרה מכך בסעיף 40 טלחוק העונשין - נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - מוזכר בסעיף

5: "הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה". סעיף 40א, שעניינו נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מופיע בתת סעיף 9: "התנהגות רשויות אכיפת החוק" וכן בתת סעיף 10: "חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה". אמנם העניין האחרון אינו נטען בענייננו אך פעמים שטענה זו מוזכרת כחלק מטענת הגנה מן הצדק. אם כך, אף בלא הגנה מן הצדק יש ובית המשפט שוקל נסיבות אלה לקולא בגזירת העונש. מהו הקשר אפוא בין טענה להגנה מן הצדק ותיקון 113 לחוק העונשין? התשובה לכך כפולה - מהותית ופורמאלית. במובן המהותי, יש חפיפה מסוימת בין שתי המסגרות והעניין מעיד על אחידות בתפיסה העונשית. מכאן נסיק שכשם שהגישה העונשית בשיטה הישראלית היא אינדיבידואלית, כך גם יישום טענת הגנה מן הצדק. ואולם לצד החפיפה החלקית, יש הבדלים מהותיים בין שתי המסגרות. החלת הדוקטרינה [של הגנה מן הצדק-ד.כ.ל] משמעותה היא, כפי שציינתי, שעוצמת הנסיבות העוטפות את רגע האירוע היא כזו שיש בה כדי להשפיע לא רק על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אלא אף על מעשה העבירה עצמו. במובן הפורמאלי, הדבר בא לידי ביטוי בכך שבעוד שההתחשבות בנסיבות העבירה שאינן קשורות בביצועה, על פי תיקון 113 לחוק העונשין, עשויה להשפיע רק על גזירת העונש בתוך המתחם שנקבע; החלת הגנה מן הצדק עשויה להשפיע אף על קביעת מתחם העונש עצמו, או ליתר דיוק, על נקודת ההתחלה ואף על נקודת הסוף של התוצאה העונשית".

(שם, פס' 50; ההדגשה בקו תחתון אינה במקור; יתר ההדגשות במקור - ד.כ.ל.).

אם ניישם את דבריו האמורים של כב' השופט הנדל בהתייחס לנסיבות המקרה דנן, נגלה כי אי העמדתו לדין של פארס בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לא יצרה נסיבה שעוצמתה כה גבוהה עד כדי כך שהיא "עוטפת את רגע האירוע" כלשונו של כב' השופט הנדל, או משפיעה על מעשה העבירה עצמו, או יוצרת פגיעה ב"תחושת הצדק וההגינות המשפטית" ברף גבוה באופן מיוחד. מסקנה זו מתבקשת בשים לב לכך שמתקיימים הבדלים ראייתיים בין הנאשמים לבין פארס כמוסבר לעיל; בשים לב לכך שהנאשמים הם שיזמו ותכננו את המארב על פארס, כאשר אלמלא אותו מארב יזום ומתוכנן, האירוע כולו היה נמנע (לרבות החבלות שנגרמו לנאשמים 1 ו-2); ובשים לב לכך שפארס הועמד לדין פלילי בגין עבירות של נשיאת נשק וירי בנשק חם (הגם שעבירת האלימות החמורה יותר נמחקה מכתב האישום בעניינו מטעמים ראייתיים שנפסק כי אינם מתקיימים בנוגע לנאשמים). הנה כי כן, גם אם נלך לפי גישתו של כב' השופט הנדל, לא מצאתי הצדקה להקלה עונשית במישור קביעת מתחמי הענישה ההולמת בעניינם של הנאשמים, או הצדקה לחריגה לקולא מהמתחמים משיקולי צדק רק בגלל אי העמדתו לדין של פארס בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

13. לצד כל זאת, אעיר כי מטעמי המאשימה משתמע שגם היא מסכימה כי מתעוררת תחושה לא נוחה מן התוצאה לפיה פארס לא הועמד לדין בגין גרימת החבלות המשמעותיות לנאשמים 1-2, בעוד הנאשמים הועמדו לדין והורשעו לפי הודאתם בגין גרימת החבלות לפארס.

כמו המאשימה, אף אני סבורה כי בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה שלפניי, המקום הראוי ליתן ביטוי לכך, הוא במישור קביעת העונש המתאים בגדריהם של מתחמי הענישה ההולמת. מסקנה זו מתבקשת מכך שבהתאם

לעקרונות תיקון 113, דרך המלך היא כי נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה משפיעות על קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם, ולא על קביעת המתחם או על חריגה לקולא ממנו (ראו גם: סעיף 40יב סיפא לחוק העונשין).

נוכח הטעמים האמורים ובהתאם לדרך המלך, ההתחשבות באי העמדתו לדין של פארס בגין החבלות להן גרם, תמצא את עיקר ביטוייה במסגרת קביעת העונש המתאים בתוך מתחמי הענישה ההולמת בעניינם של הנאשמים, וזאת לפי עקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין.

14. משאמרתי דברים אלה במישור העקרוני, אעבור כעת למלאכת גזירת הדין במישור הפרטני, תוך הבחנה בין הנאשמים לפי חלקם היחסי באירוע. אפתח בגזירת דינו של נאשם 1, לאחר מכן אעבור לגזירת הדין בעניינם של נאשמים 2, 3 ו-6, ואסיים בגזירת דינם של נאשמים 4 ו-5.

גזירת דינו של נאשם 1

(א) תסקיר שירות המבחן

15. מהתסקיר עולה כי הנאשם 1 הנו בן 44, עבד כנהג, נשוי בשנית ואב לחמישה ילדים מנישואיו הראשונים אשר נמצאים במשמורתו. נוכח מעצרו של הנאשם 1, ילדיו מנישואיו הראשונים מטופלים על-ידי אשתו החדשה בסיוע בני משפחתו. שירות המבחן ציין כי הנאשם 1 התייחס לתיק הנוכחי באופן שטחי ומצומצם תוך טשטוש חומרת העבירות בהן הורשע, ותוך קושי להציע דרכי פתרון מותאמות לקונפליקטים בחייו, לרבות הסכסוך ברקע כתב האישום שעודנו פעיל. ההתרשמות של שירות המבחן היא כי הנאשם 1 מאופיין בדרכי חשיבה ובדפוסי עבריינות מופנמים, ללא מוטיבציה לשינוי וללא בחינה מעמיקה וביקורתית של התנהלותו. להערכת שירות המבחן, כל אלה מצביעים על סיכון בינוני-גבוה להישנות עבירות אלימות בדרגת פגיעה בינונית-גבוהה. לצד זאת, שירות המבחן ציין לחיוב את הדאגה שהנאשם 1 ביטא לאשתו הנוכחית ולילדיו, ולניסיונותיו לקדם יציבות תעסוקתית טרם מעצרו. לגישת שירות המבחן, ענישה מוחשית מאחורי סורג ובריאח תציב לנאשם 1 גבול ברור להתנהגותו, וכן תשקף לו את חומרת מעשיו ואת הפגיעה שהסב לסביבתו.

(ב) ראיות לעונש

16. מגיליון רישום פלילי שהגישה המאשימה, עולה כי לחובת הנאשם 1 מספר הרשעות קודמות בפלילים. ההרשעה האחרונה היא משנת 2016 בגין עבירות אלימות כלפי בת זוג קודמת, בעטין נגזרו עליו 6 ימי מאסר בפועל. יתר ההרשעות הקודמות התיישנו.

17. במסגרת הראיות לעונש, הסנגור הגיש לעיוני מכתב בחתימת מנהל בית הספר היסודי בו לומדים שניים מבניו של הנאשם 1. המכתב מתייחס למצבם של הקטינים. לא אציין את הפרטים מחמת צנעת הפרט (נ/1).

(ג) טיעוני הצדדים לעונש

18. המאשימה הדגישה את חלקו המשמעותי של הנאשם 1 באירוע נושא כתב-האישום ואת חומרת מעשיו. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 נע מ-5 עד 8 שנות מאסר בפועל. המאשימה ציינה את עברו הפלילי של הנאשם 1 ואת התסקיר הלא חיובי שהוגש בעניינו. אף-על-פי-כן, המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם 1 עונש המצוי ברף התחתון של המתחם הנטען. זאת, בהתחשב בכך שהנאשם 1 נפגע מהירי של פארס לעברו; בהתחשב בכך שפארס לא הועמד לדין בגין גרימת החבלות לנאשמים 1 ו-2; וכן בהתחשב בכך שהנאשם 1 הודה ונטל אחריות על מעשיו תוך חיסכון בזמן שיפוטי ניכר בשים לב לקיומם של קשיים ראייתיים משמעותיים בתיק.

19. מנגד, בא-כוח הנאשם 1 הדגיש את מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו. לטענת הסנגור, מתחם העונש ההולם בגין מעשי הנאשם 1 נע ממאסר קצר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל, כאשר בנסיבות העניין נטען כי מן הראוי להסתפק בימי המעצר.

20. הנאשם 1 הביע בדבריו לפניי חרטה על מעשיו וביקש להקל עמו כדי שיוכל להשתחרר מבית האסורים ולטפל בילדיו הקטינים.

(ד) מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1

21. **הערכים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם הגנה על שלמות הגוף והנפש, וכן הגנה על שלום הציבור ובטחונו. עוצמת הפגיעה בערכים אלה היא מהותית.

22. בכל הנוגע ל**נסיבות ביצוע העבירות** - העבירות היו פרי תכנון מוקדם. הנאשם 1 ביחד עם יתר הנאשמים, תכנן מבעוד מועד לארוב לפארס על-מנת לתקוף אותו בצוותא ולגרום לו חבלות של ממש. הסיבה לביצוע העבירות הייתה החשד של הנאשם 1 כי פארס עמד מאחורי דקירתו של הנאשם 1, מאחורי הצתת רכבו של אח הנאשם 1 ומאחורי הצתת חנות של נאשם 3. לצורך כך, ולאחר מספר שיחות תיאום, הנאשמים ביצעו מארב באמצעות מספר רכבים ברחוב סמוך לביתו של הנאשם 1, בידעם כי פארס נוהג לעבור באותו רחוב באופן קבוע בדרכו אל ביתו מחדר הכושר בו הוא מתאמן מדי יום. הנאשם 1 נשא עמו לאירוע נשק שהחזיק שלא כדין ואשר קוטר קנהו 0.22 מ"מ. בדיעבד התברר לנאשמים כי גם פארס נשא עמו אקדח שהחזיק שלא כדין, שקוטרו 9 מ"מ. בעת שפארס נקלע למארב, הוא יצא מרכבו. כמוסכם בין הצדדים, אניח לטובת הנאשמים כי פארס הוא שירה ראשון. בעקבות כך, התפתח קרב יריות בין פארס לבין הנאשם 1. כתוצאה מכך, נגרמו לפארס מזה, ולנאשמים 1 ו-2 מזה, פציעות ירי משמעותיות כמפורט בפס' 2 לדבריי לעיל. הנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשיו של הנאשם 1 היה רב, ואך בנס האירוע לא הסתיים בפגיעות בנפש - של פארס, של הנאשמים, או של עוברי אורח בשים לב לכך שהאירוע התרחש ברחובה של עיר.

מבחינת חלקו היחסי של הנאשם 1 באירוע - ניתן לומר כי חלקו של הנאשם 1 הוא משמעותי ודומיננטי ביחס ליתר הנאשמים שלפניי. מכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם 1 היה ממחוללי האירוע לאחר שחשד שפארס פגע בו ובבני משפחתו. נראה כי אין זה מקרה שהמארב תוכנן בקרבת ביתו של הנאשם 1 דווקא. כמו כן, הנאשם 1 ראה להצטייד באקדח שנשא שלא כדין, וזאת בלא ידיעת יתר הנאשמים. אכן, יש ליתן משקל לכך שפארס - ולא נאשם 1 - היה הראשון שירה מנשקו באירוע, כאשר הנאשם 1 הגיב באמצעות ירי משלו. עם זאת, אין להתעלם מכך שנאשם 1

היה מבצע עיקרי של העבירות בהן הורשע, כאשר אלמלא המארב שהוא היה שותף מרכזי בתכנונו ובביצועו, האירוע לא היה מתרחש. בהתחשב בכך, נראה כי לא בכדי הסנגור נמנע מלעורר טענה של קרבה לסייג לאחריות פלילית.

לגבי העבירה של נשיאת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין - הוסכם בין הצדדים כי האירוע התרחש בסמוך לביתו של נאשם 1. בהתחשב בכך, הסנגור טען כי העבירה האמורה קרובה במהותה לחלופה המקלה יותר של החזקת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(א) לחוק. הסנגור הוסיף והדגיש כי בניגוד לפארס שנשא נשק שלא כדין בדרכו מחדר הכושר בו התאמן, הרי הנאשם 1 נשא נשק שלא כדין בקרבת ביתו הפרטי ולפיכך יש לייחס למעשה זה חומרה פחותה. בהתייחס לכך אציין כי אכן הנאשם 1 נשא את הנשק בקרבת ביתו, אולם בד בבד יש לזכור כי הנאשמים הם אלה שיזמו וקבעו את מיקום המארב ליד ביתו של הנאשם 1. כמו כן, הנאשם 1 ראה להצטייד בנשק מבעוד מועד ולהביאו למארב שתוכנן עבור פארס.

23. **מבחנית הענישה הנוהגת** - הנאשם 1 הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, שהעונש המרבי הקבוע בגינה בחוק הוא מאסר 20 שנים. מדובר בעבירת אלימות חמורה, שהתלוו לה עבירה של נשיאת נשק שלא כדין (אשר העונש המרבי בגינה הוא מאסר 10 שנים) וכן עבירה של ירי מנשק חם באזור מגורים (אשר העונש המרבי בגינה הוא מאסר 5 שנים). בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות, ועל הצורך להרתיע מפני יישוב מחלוקות בכוח הזרוע. זאת, בדרך של הטלת עונשים משמעותיים שיהיה בהם כדי להעביר מסר מרתיע הן לעברין האינדיבידואלי והן לעבריינים פוטנציאליים ולחברה כולה (ראו למשל: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.2007), פס' 10). אשר לעבירות נשק - בית המשפט העליון הדגיש בפסיקתו את ההכרח להוקיע עבירות של החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם לשם פתרון סכסוכים. אף זאת באמצעות הטלת עונשי מאסר בפועל לתקופה ממושכת (ראו: ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019)).

בחינת הפסיקה מעלה כי בגין מעשים קרובים לאלה בהם הורשע הנאשם 1, מוטלים עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות. כך למשל, בע"פ 8462/15 אבו ראס נ' מדינת ישראל (30.11.2016) בית המשפט העליון קבע מתחם ענישה הולמת שנע מ-24 עד 48 חודשי מאסר בפועל, וזאת בגין ביצוע עבירות אלימות שכללו עריכת מארב יזום ומתוכנן על-ידי מספר נאשמים תוך שימוש בכלי רכב לשם תפיסת המתלוננים, וכן הצטיידות בנשק קר (מוטות וקרשים) לשם תקיפת המתלוננים. למתלוננים באותה פרשה נגרמו חבלות גופניות ממשיות, שחייבו טיפול רפואי ואשפוז. מאחר שבמקרה שלפניי הנאשם 1 הצטייד מבעוד מועד בנשק חם (להבדיל מנשק קר) ואף עשה בו שימוש (הגם שבתגובה לירי מצדו של פארס), הרי מתחם הענישה ההולמת ראוי שיהיה חמור יותר מזה שנקבע בע"פ 8462/15 אבו ראס הנ"ל. כך, נוכח החומרה היתרה של עבירות החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם באזור מגורים.

בעניין האחרון ניתן להפנות לע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' נבארי (2.7.2020) שפורסם בעת האחרונה. באותו מקרה בית המשפט העליון השית עונש בן 36 חודשי מאסר בפועל בגין ירי מכלי נשק אוטומטי מאולתר באזור מגורים, ללא עבירות אלימות נלוות. אמנם, במקרה שלפניי מדובר באקדח שקוטר קנהו 0.22 מ"מ ולא בנשק אוטומטי, כאשר נשיאת האקדח הייתה בקרבת ביתו של נאשם 1. כמו כן, נראה שעברו הפלילי של נאשם 1 קל יותר ביחס לזה של המשיב בע"פ 1509/20 נבארי הנ"ל. עם זאת, במקרה שלפניי נלוותה לעבירות נשיאת הנשק והירי גם עבירת

אלימות חמורה, וזאת בניגוד למקרה שנדון בע"פ 1509/20 נבארי הנ"ל.

24. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירות; במדיניות הענישה הנוהגת; ובעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** בגין העבירות בהן הורשע הנאשם 1 נע מ-40 חודשי מאסר בפועל עד 6 שנות מאסר בפועל.

בנסיבות העניין, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

(ה) העונש המתאים בעניינו של נאשם 1 בגדרי המתחם

25. לצורך גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

26. **לחובת הנאשם 1** יש לשקול את הנתונים הבאים: ראשית, מדובר במעשים חמורים שכללו עשיית דין עצמי בדרך אלימה של תכנון מארב יזום אשר מטרתו גרימת חבלות. הכל, תוך הצטיידות בנשק חם ועשיית שימוש בו ברחובה של עיר. אין ספק כי ראוי להעביר מסר מרתיע ליחיד ולרבים מפני מעשים מסוג זה. שנית, כפי שצוין בפס' 15 לדבריי לעיל, התרשמות שירות המבחן הייתה כי הנאשם 1 מאופיין בדרכי חשיבה ובדפוסי עבריינות מופנמים, ללא מוטיבציה לשינוי וללא בחינה מעמיקה וביקורתית של התנהלותו. להערכת שירות המבחן, כל אלה מצביעים על סיכון ביוני-גבוה להישנות עבירות אלימות. שלישית, כפי שצוין בפס' 16 לעיל, אין מדובר בהסתבכות ראשונה של נאשם 1 עם החוק, שכן בעברו של הנאשם 1 חמש הרשעות קודמות, האחרונה שבהן בגין עבירת אלימות כלפי בת זוג. לצד זאת, ראוי לציין כי יתר הרשעותיו הקודמות של הנאשם 1 התיישנו.

27. **לטובת הנאשם 1** שקלתי את הנתונים הבאים: ראשית, הנאשם 1 סבל פציעות של ממש עקב האירוע. הוא נזקק לטיפול ניתוחי ולאשפוז. לטענת הסנגור, הנאשם 1 סובל מפציעות עד היום, לרבות נכות בידו שנפגעה באירוע. שנית, למרות שפארס ירה בנאשם 1 וגרם לפציעותיו, הוא לא הועמד לדין בשל כך מטעמים מודיעיניים. מסיבות עליהן עמדתי בהרחבה בפס' 6-13 לעיל, הדבר מצדיק הקלה עונשית במישור קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם. שלישית, הנאשם 1 הודה ונטל אחריות על מעשיו. בהקשר זה ראוי להדגיש כי המאשימה אישרה בטיעוניה לעונש כי הודאת הנאשמים הייתה משמעותית בראי החיסכון במשאבים ציבוריים. ובלשונה של באת-כוח המאשימה: "החיסכון פה בזמן שיפוטי הוא היה ניכר מאד. זה היה יכול להימשך הרבה מאד זמן, וגם המאשימה חושבת שיש מקום בתיק הספציפי הזה לתת לזה משקל כי היו קשיים ראייתיים מהותיים" (עמ' 37, ש' 14-15). רביעית, משפחתו של הנאשם 1 סובלת פגיעה ניכרת כתוצאה ממעשיו: הנאשם 1 נישא לאשתו הנוכחית חודש וחצי בלבד לפני מעצרו בתיק זה. בעקבות מעצרו האמור, האישה הנוכחית מצאה עצמה מטפלת לבדה בחמשת ילדי הקטינים מנישואיו הראשונים. על-אף מאמציה הראויים להערכה של האישה הנוכחית, מצב הקטינים אינו פשוט (ראו מכתב מנהל בית הספר היסודי של שניים מהילדים: פס' 17 לדבריי לעיל).

28. בהתייחס למכלול הנתונים האמורים, אציין כי אלמלא הנסיבות לקולא, לא הייתי מהססת לגזור על הנאשם 1 עונש ברף האמצעי ומעלה של המתחם שנקבע. כך בין היתר, בשים לב לצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנות מעשים דומים לאלה בגינם הורשע.

עם זאת, מצבור הנסיבות לקולא בתיק זה הוא ייחודי, באופן המבדיל אותו מתיקים אחרים. במישור קביעת העונש המתאים מן הראוי ליתן משקל ממשי לאי העמדתו לדין של פארס בגין הפציעות שגרם לנאשם 1, וכן ליתן משקל משמעותי לעובדה שאין חולק בין הצדדים כי הודאת הנאשם 1 חסכה משאבים ציבוריים רבים עקב קשיים ראייניים ניכרים בתיק שהמאשימה בהגנותה אישרה את קיומם. נוכח שיקולים אלה, גם המאשימה הסכימה כי ראוי להעמיד את העונש ברף התחתון של מתחם הענישה ההולמת (אף שהמתחם לו טענה המאשימה שונה מזה שקבעתי). בהתחשב בכל אלה, אני רואה להשית על נאשם 1 עונש בתחתית המתחם שנקבע - 40 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי המעצר), וכן מאסרים מותנים הצופים פני עתיד.

גזירת דינם של נאשמים 2, 3 ו- 6

(א) תסקירי שירות המבחן

29. **לגבי הנאשם 2** - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הוא בן 27, נשוי ואב לשני ילדים, עובד בתחום השיפוצים והרתכות, נעדר עבר פלילי. הנאשם 2 לקח אחריות על המעשים, וכן ביטא חרטה ואמפטיה כלפי פארס שאין לו עמו סכסוך אישי קודם. לדבריו, הוא ביצע את המעשים על רקע חינוכו לערכים של שייכות ונאמנות משפחתית, ועל רקע סערת רגשות. לטענת הנאשם 2, כיום הוא מבין כי סיוע לבני משפחתו צריך להינתן בדרכים שאינם אלימות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 הנו אדם נורמטיבי בבסיסו וכי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע ומחדד גבול עבורו. שירות המבחן המליץ לשקול עונש של עבודות שירות, ולחלופין ההמלצה היא להביא בחשבון את הנסיבות לעיל אם יוחלט על הטלת מאסר בפועל לריצוי ממש.

30. **לגבי הנאשם 3** - מהתסקיר עולה כי הוא בן 38, נשוי ואב לשתי בנות, נהג משאית. קודם לכן היה בעל חנות כלכלי בית אולם חנותו נשרפה כמתואר בחלק הכללי של כתב האישום. בני המשפחה המורחבת ראו בפארס כאחראי להצתת החנות. כיום הנאשם 3 בעל חובות ומתנהל נגדו הליך כינוס. לדברי הנאשם 3, לאחר שריפת חנותו הוא חש כעס רב בגין הפגיעה הכלכלית שנגרמה לו, ובשל הפגיעה בכבודו העצמי ובכבוד משפחתו. בקרב בני המשפחה המורחבת עלו קולות שיש להציב גבול להתנהגותו של פארס, והוגשה תלונה במשטרה. שירות המבחן ציין כי הנאשם 3 נטל אחריות מילולית למעשים בהם הורשע, וביטא חרטה בגינם והבנה כי האירוע יכול היה להסתיים בתוצאות חמורות יותר. הנאשם 3 היה נתון במעצר בית ושולב בקבוצה לעצורי בית, אולם גילה חוסר יציבות בהגעה למפגשים ונראה כחסר מוטיבציה לקשר טיפולי. שירות המבחן התרשם כי ברקע ביצוע העבירות מצויים ערכים משפחתיים למחויבות ולנאמנות משפחתית, כאשר בעת הרלוונטית הנאשם 3 חש איום וחשש לפגיעה נוספת בו ובבני משפחתו. במישור ההמלצה, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית, ולא בא בהמלצה לחלופות ענישה או שיקום.

31. **לגבי הנאשם 6** - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הוא בן 30, נשוי ואב לשני ילדים, עובד כאינסטלטור, נעדר עבר פלילי. הנאשם 6 לקח אחריות על המעשים וביטא חרטה ואמפטיה כלפי פארס. לדבריו, בעת הרלוונטית חווה כעס

כלפי פארס בשל הפגיעה שלטענתו גרם לבני משפחתו, והתקשה לעמוד מנגד ולא לסייע. לטענת הנאשם 6, כיום למד לקח ממעשיו. שירות המבחן התרשם כי ברקע המעשים עמדה מחויבות הנאשם 6 לבני משפחתו והזדהות עמם. כיום הנאשם 6 נמצא בתהליך של התבוננות פנימית תוך הבעת עמדות מכבדות חוק, כאשר ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע ומחדד גבול. שירות המבחן המליץ לשקול עונש של עבודות שירות, ולחלופין ההמלצה היא להביא בחשבון את הנסיבות לעיל אם יוחלט על הטלת מאסר בפועל לריצוי ממש.

(ב) ראיות לעונש

32. הנאשמים 2 ו-6 הנם חסרי עבר פלילי. אשר לנאשם 3 - מגיליון רישום פלילי שהגישה המאשימה, עולה כי לחובתו שלוש הרשעות קודמות שלא בתחום האלימות (מדובר בהרשעות בגין עבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב, קבלת נכס שהושג בעוון, וכן הסעת שוהה לא חוקי).

33. במסגרת הראיות לעונש, הסנגורים הגישו לעיוני צילום של קליע שנותר בגופו של הנאשם 2 באזור עמוד השדרה, אשר מקורו באירוע נושא כתב האישום. כמו כן, הוגש תיעוד אודות הליכי פשיטת רגל בהם מצוי הנאשם 3 עקב חובותיו הכספיים.

(ג) טיעוני הצדדים לעונש

34. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם לגבי נאשמים 2, 3, ו-6 נע מ-2.5 עד 5 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הסכימה כי יש לתת משקל לכך שהנאשם 2 נפצע מהירי של פארס שלא הועמד לדין עקב כך מטעמים מודיעיניים, וכן ליתר הנסיבות לקולא, לרבות ההודאה ונטילת האחריות על רקע קשיים ראייתיים מהותיים בתיק. בהתחשב בכך, נטען כי יש להעמיד את עונשם של הנאשמים ברף התחתון של המתחם הנטען.

35. מנגד, הסנגורים הציגו את מכלול הנסיבות לקולא בענין מרשיהם. ב"כ הנאשם 3 טען למתחם עונש הולם שנע ממאסר מותנה ועד מאסר קצר בעבודות שירות. ב"כ הנאשמים 2 ו-6 טען למתחם עונש הולם שנע מ-6 חודשי עבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל. שני הסנגורים עתרו להסתפק בימי מעצרם של הנאשמים. ב"כ הנאשמים 2 ו-6 הוסיף וטען כי אם בית המשפט יסבור שמתחם העונש ההולם צריך להיות מחמיר יותר, כי אז יש מקום לחריגה לקולא מהמתחם משיקולי שיקום תוך הסתפקות בימי המעצר.

36. כל אחד מהנאשמים 2, 3 ו-6 הביע חרטה בדבריו לפני, ושאפה לא לשוב לבתי המשפט.

(ד) מתחם העונש ההולם בעניינם של נאשמים 2, 3 ו-6

37. **הערכים המוגנים** שנפגעו בגין מעשיהם של הנאשמים 2, 3 ו-6 פורטו לעיל.

אשר ל**נסיבות ביצוע העבירה** - שלושת הנאשמים הודו בכך שתכננו לתקוף את פארס יחדיו, ולגרום לו

לחבלות ממשיות. לצורך כך, הנאשמים ביצעו רצף של שיחות תיאום ביניהם בכדי לארוב לפארס, וכן עשו שימוש במספר כלי רכב. כאשר פארס נקלע למארב המתוכנן, הנאשמים 2, 3, ו-6 יצאו מהרכב, רצו לעבר רכבו של פארס וניגשו לחלון הנהג של רכבו. בעקבות כך, פארס יצא מהרכב.

יודגש כי החל משלב זה באירוע ואילך, לא מיוחס לנאשמים 2, 3, ו-6 ביצוע מעשה ישיר כלשהו. אין חולק כי הם לא נגעו בפארס ולא חבלו בו בעצמם; הם לא נשאו עמם כלי נשק או כלי משחית מסוג כלשהו; הם לא ידעו שהנאשם 1 נושא עמו נשק; והם עצמם לא נטלו חלק פעיל בקרב היריות שהתפתח בין פארס לבין הנאשם 1. אחריותם בפלילים לעבירה של גרימת חבלה חמורה לפארס, נובעת מהיותם מבצעים בצוותא: מאחר שהנאשמים 2, 3 ו-6 ביצעו יחדיו את המארב לפארס במטרה לחבול בו, הרי הם אחראים בצוותא לחבלות החמורות שנגרמו לפארס בעקבות הירי של הנאשם 1, וזאת גם אם הם עצמם לא חבלו בו (ראו בהקשר זה סעיף 29(ב) לחוק העונשין הקובע כי: "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר". עוד ראו: ע"פ 2350/14 ג'עברי נ' מדינת ישראל (18.1.2015), פס' 26 שם צוין כי: "לעניין הביצוע בצוותא, אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים"; ראו גם: ע"פ 517/08 ביניב נ' מדינת ישראל (29.6.2009), פס' 5).

הנה כי כן, הנאשמים 2, 3, ו-6 אחראים לחבלות החמורות שנגרמו לפארס כמבצעים בצוותא. עם זאת, ראוי לציין כי חלקם היחסי של הנאשמים האמורים הוא נמוך משמעותית ביחס לחלקו של הנאשם 1 באירוע, בשים לב לכך שכאמור הנאשמים 2, 3, ו-6 לא חבלו בעצמם בפארס, לא נשאו כלי משחית, ולא ידעו על הנשק שהנאשם 1 הביא עמו לזירה.

אשר לנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה - הפגיעות בגופם של פארס, הנאשם 1 והנאשם 2 פורטו לעיל. למען שלמות התמונה, אזכיר שוב כי הוצג לפניי צילום לפיו בגופו של הנאשם 2 נותר עד היום קליע בקרבת עמוד השדרה כמפורט בפס' 33 לדבריי לעיל.

38. **מבחינת הענישה הנוהגת** - הנאשמים 2, 3 ו-6 הורשעו לפי הודאתם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שהעונש המרבי הקבוע בצדה בחוק הוא מאסר 14 שנים. מאחר שמדובר בעבירה אלימות המבוצעת בחבורה, הרי ככלל בתי המשפט ייטו להשית בגינה עונש מאסר בפועל, וזאת כדי להרתיע מפתרון סכסוכים בכוח הזרוע תוך נטילת החוק לידיים. בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי משך עונשי המאסר בפועל הוא במנעד רחב, אשר מושפע בין היתר מנסיבות ביצוע העבירה בכל מקרה לגופו.

39. בהתחשב בכך שהנאשמים 2, 3 ו-6 הורשעו כמבצעים בצוותא בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שקדם לה מארב מתואם ומתוכנן מראש; אך גם בשים לב לכך שהנאשמים האמורים לא חבלו בעצמם בפארס, לא נשאו כלי משחית ולא ידעו על הנשק שהנאשם 1 ופארס הביאו עמם לזירה, כאשר הנאשם 2 עצמו הופתע מהירי ונפצע ממנו באופן משמעותי - אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר בפועל לתקופה ממשית ועד 3.5 שנות מאסר בפועל.

40. בהתייחס לטענות הסנגורים אעיר כי לא מצאתי מקום לחרוג מהמתחם האמור לקולא מטעמי שיקום:

בכל הנוגע לנאשם 3, הרי הוא שלל נזקקות טיפולית, נשר מההליך הטיפולי בו שולב, ושירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו. בכל הנוגע לנאשמים 2 ו-6 - התסקירים בעניינם אכן חיוביים. עם זאת, אין די באמור בהם לעניין נטילת האחריות, החרטה הכנה והבעת האמפטיה כלפי נפגע העבירה כדי להצדיק חריגה לקולא מהמתחם. זאת, להבדיל מהשפעה על קביעת העונש בגדרי המתחם כמפורט להלן.

(ה) העונש המתאים בעניינם של נאשמים 2, 3 ו-6 בגדרי המתחם

41. **לחובתם של שלושת הנאשמים יש לשקול את חומרת העבירה בה עסקינן, ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים בגינה.**

42. **לטובתם של שלושת הנאשמים יש להביא בחשבון את ההודאה ואת נטילת האחריות, וכן את החיסכון הניכר במשאבים ציבוריים בשים לב לעובדה המאשימה עצמה הסכימה כי התיק התאפיין בקשיים ראייתיים מהותיים כאמור לעיל. בנוסף, יש לקחת בחשבון את הפציעות הגופניות הממשיות מהן סבל הנאשם 2. בהמשך לכך, יש להתחשב בעובדה לפיה למרות שפארס ירה בנאשמים 1-2 וגרם לפציעותיהם, הוא לא הועמד לדין בשל כך מטעמים מודיעיניים. מסיבות עליהן עמדתי בהרחבה בפס' 6-13 לעיל, הדבר מצדיק הקלה עונשית במישור קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם. אוסיף כי שלושת הנאשמים מפרנסים את משפחותיהם שמצבן הכלכלי אינו בטוב. הנאשם 3 מצוי בהליכי פשיטת רגל. הנאשם 6 הסכים לחילוט רכבו לטובת המדינה במסגרת תיק זה.**

43. ברגיל, העונש בגין העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, הוא מאסר בפועל לתקופה ממשית שריצויה מאחורי סורג ובריח. עם זאת, נוכח מכלול הנסיבות לקולא ובראשן: ההודאה ונטילת האחריות על רקע קשיים ראייתיים מהותיים בתיק, שהמאשימה הסכימה כי יש ליתן להם משקל במישור העונשי; אי העמדתו לדין של פארס בגין החבלות שגרם לנאשם 2 מטעמים שפורטו לעיל; וכן תקופת המעצר הממשית במהלכה שלושת הנאשמים שהו מאחורי סורג ובריח (אעמוד על כך להלן) - מצאתי להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל לריצוי ממש, וראיתי להסתפק בנסיבותיו הייחודיות של מקרה זה בנשיאתו בדרך של עבודות שירות.

44. מבחינת משך עבודות השירות - אני סבורה כי יש מקום להבחנה מסוימת בין הנאשמים 2 ו-6 לבין הנאשם 3:

בעוד הנאשמים 2 ו-6 נעדרי עבר פלילי, הרי עבור הנאשם 3 אין מדובר בהסתבכות ראשונה בפלילים שכן בעברו 3 הרשעות קודמות, אף כי לא בעבירות אלימות (ראו: פס' 32 לדבריי לעיל). כמו כן, בעוד התסקירים בעניינם של הנאשמים 2 ו-6 חיוביים וכוללים המלצה להטלת עבודות שירות, הרי תסקירו של הנאשם 3 כולל היבטים מעוררי קושי, הגם שאין מדובר בתסקיר שלילי. אוסיף כי בין הנאשמים 2 ו-6 לבין הנאשם 3 קיים הבדל במישור משך המעצר מאחורי סורג ובריח: הנאשמים 2 ו-6 היו עצורים מאחורי סורג ובריח כשבוע חודשים (מאמצע מרץ 2019 עד יום 24.10.2019) ולאחר מכן שוחררו למעצר בית בן מספר ימים עד יום 29.10.2019. מנגד, הנאשם 3 היה עצור מאחורי סורג ובריח כשלושה חודשים (מאמצע מרץ 2019 עד יום 11.6.2019) ולאחר מכן היה עצור באיזוק אלקטרוני עד יום

29.10.2019.

ההבדלים האמורים בין שלושת הנאשמים כמפורט לעיל, יקבלו משקל מסוים בקביעת משך תקופת עבודות השירות שתושט עליהם: על נאשם 3 יגזרו 9 חודשי עבודות שירות, ועל נאשמים 2 ו-6 יגזרו 7 חודשי עבודות שירות. בנוסף לכך, יגזרו על שלושת הנאשמים עונשי מאסר על-תנאי.

גזירת דינם של נאשמים 4 ו-5

(א) תסקירי שירות המבחן

45. **לגבי הנאשם 4** - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הוא בן 28, נשוי ואב לילדה בת שנה, עובד כחשמלאי. הנאשם 4 הנו אחיו הצעיר של הנאשם 5. הנאשם 4 מסר לשירות המבחן כי הרקע לביצוע העבירה בה הורשע היה סכסוך לא פתור בין בני משפחתו לבין בני משפחתו של פארס, כאשר הוא עצמו לא היה מעורב בסכסוך באופן אישי. שירות המבחן ציין כי לנאשם 4 הרשעה קודמת בעבירת אלימות שהרקע לה נאמנות משפחתית. לצד זאת, צוין כי הנאשם מתפקד באופן חיובי, מבטא עמדות ששוללות לגיטימיות של התנהלות אלימה בדרך כלל, וכי ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורו. שירות המבחן המליץ על עונש של עבודות שירות, ולחלופין ההמלצה היא להביא בחשבון את הנסיבות לעיל אם יוחלט על הטלת מאסר בפועל לריצוי ממש.

46. **לגבי הנאשם 5** - בתסקיר צוין כי הוא בן 40, נשוי ואב לשלושה ילדים, עובד כעצמאי בעסקי הרכב והגריירה, ללא עבר פלילי. המשיב 5 ציין כי כיום קשריו עם בני המשפחה התרופפו שכן הוא חש כעס על כך שבגללם נקלע לסיטואציה מורכבת. שירות המבחן התרשם מקיומם של כוחות חיוביים שמספיעים על אורחות חייו של הנאשם 5 ועל התנהלותו. המלצת שירות המבחן היא להטלת עונש של עבודות שירות.

47. למען שלמות התמונה, יוער כי בתסקירים של הנאשמים 4 ו-5 צוין כי הם טענו לפני שירות המבחן שהם לא היו מעורבים בתכנון המוקדם של האירוע עם פארס, וכי הם נקלעו לסיטואציה תוך כדי התרחשותה. ביקשתי את התייחסות הסנגור ואת התייחסותם של הנאשמים 4 ו-5 לכך בדיון הטיעונים לעונש שהתקיים לפני ביום 15.6.2020. הסנגור טען כי מדובר באי הבנה מול שירות המבחן שנבעה מכך שהנאשמים 4 ו-5 לא היו פעילים באירוע עצמו. הנאשמים 4 ו-5 אישרו זאת לפני, ושבנו על הודאתם במעשים שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן (שם, עמ' 31-32).

(ב) ראיות לעונש

48. המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם 4 הכולל הרשעה אחת קודמת משנת 2014 בעבירת התפרעות, בגינה הוטל עליו בשעתו עונש מאסר בפועל בן 60 ימים (יוער כי עבירת ההתפרעות בוצעה בסמוך לאחר רציחתו של הנער מוחמד אבו-חדיר המשתייך למשפחת הנאשמים). כאמור, הנאשם 5 נעדר עבר פלילי.

לא הוגשו ראיות לעונש מטעם הנאשמים 4 ו-5.

(ג) טיעוני הצדדים לעונש

49. המאשימה טענה כי נוכח חלקם היחסי של הנאשמים 4 ו-5 באירוע בכללותו, מתחם העונש ההולם בעניינם נע ממספר חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות נרחבות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בקיומן של נסיבות לקולא, הסכימה המאשימה כי ראוי להעמיד את עונשם של הנאשמים 4 ו-5 ברף התחתון של המתחם הנטען על-ידה.

50. מנגד, הסנגור טען כי יש להסתפק בעניינם של הנאשמים 4 ו-5 בהטלת עונש מאסר מותנה. הנאשמים עצמם הביעו חרטה על מעורבותם באירוע בדבריהם לפניי.

(ד) מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים 4 ו-5

51. **הערכים המוגנים** שנפגעו בגין מעשיהם של הנאשמים 4 ו-5 פורטו לעיל.

אשר ל**נסיבות ביצוע העבירה** - הנאשמים 4 ו-5 הודו בכך שהם היו חלק מהחבורה שתכננה את המארב נגד פארס כדי לתקוף אותו ולגרום לו חבלות. מבחינת חלקם של הנאשמים 4 ו-5 באירוע עצמו: הנאשמים 4 ו-5 הגיעו לזירה כל אחד ברכב משלו. הנאשם 5 המתין ברכבו מתוך כוונה להתריע בפני הנאשמים האחרים על הגעתו של פארס לזירה, ובהמשך העמיד את רכבו באופן שתרם ליצירת המארב לרכבו של פארס. הנאשם 4 נעמד בכביש גם הוא באופן החוסם מעבר של כלי רכב ברחוב, כחלק מהמארב המתוכנן. לאחר הגעת רכבו של פארס לזירה, הנאשמים 4 ו-5 לא יצאו מרכבם. ממילא, הם לא התקרבו לפארס ולא נכחו בזירה בעת שהתפתח קרב היריות בין פארס לבין הנאשם 1. הנאשמים 4 ו-5 גם לא ידעו שהנאשם 1 הגיע לזירה כשהוא חמוש בנשק. הם עצמם לא היו חמושים בכלי משחית כלשהו.

בדומה לנאשמים 3, 4 ו-6, גם הנאשמים 4 ו-5 אחראים לחבלות הממשיות שנגרמו לפארס מכוח ביצוע בצוותא. עם זאת, חלקם היחסי של הנאשמים 4 ו-5 הוא מצומצם ביחס לחלקם של הנאשמים האחרים, מעצם העובדה שהם לא יצאו מרכבם ולא התקרבו בגופם לפארס בשום שלב של האירוע.

52. **מבחינת הענישה הנוהגת** - הנאשמים 4 ו-5 הורשעו לפי הודאתם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, שהעונש המרבי הקבוע בצדה בחוק הוא מאסר 6 שנים. בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי הענישה בגין העבירה האמורה היא מגוונת לפי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בשים לב לכך שהלכה הפסוקה מדגישה את הצורך בענישה מרתיעה בגין עבירות אלימות המבוצעות בחבורה, אני סבורה כי על מתחם העונש ההולם להתחיל בעבודות שירות, ולו לתקופה קצרה.

53. בהתחשב בכך שהנאשמים 4 ו-5 הורשעו כמבצעים בצוותא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות שקדם לה מארב מתוכנן בחבורה; אך גם בשים לב לכך שהנאשמים האמורים לא יצאו מרכבם, לא התקרבו לפארס בגופם, וממילא לא חבלו בעצמם בפארס, לא נשאו כלי משחית ולא ידעו על הנשק שהנאשם 1

ופארס הביאו עמם לזירה - אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר קצר בפועל שניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

(ה) העונש המתאים בעניינם של הנאשמים 4 ו-5 בגדרי המתחם

54. **לחובת הנאשמים 4 ו-5** יש לשקול את חומרתן של עבירות אלימות והצורך להרתיע את היחיד והרבים בגין. לחובת הנאשם 4 הרשעה קודמת בעבירת התפרעות שהרקע לביצועה צוין בפס' 48 לדבריי לעיל.

55. **לטובת הנאשמים 4 ו-5** יש להביא בחשבון את ההודאה ואת נטילת האחריות, וכן את החיסכון הניכר במשאבים ציבוריים. כפי שצוין לעיל, המאשימה עצמה הסכימה כי התיק התאפיין בקשיים ראיתיים מהותיים. יש ליתן לכך משקל ממשי במסגרת קביעת העונש ההולם בגדרי המתחם שנקבע. גם בעניינם של נאשמים 4 ו-5 יש להתחשב בעובדה שלמרות שפארס ירה בנאשמים 1-2 וגרם לפציעותיהם, הוא לא הועמד לדין בעבירת אלימות וזאת מטעמים מודיעיניים. מנימוקים שפורטו בפס' 6-13 לעיל, הדבר מצדיק הקלה במישור קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם. לטובת הנאשם 5 שקלתי את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. לטובת שני הנאשמים שקלתי את ההמלצה העונשית של שירות המבחן. אוסיף ואציין כי שני הנאשמים מפרנסים את משפחותיהם ונפגעו כלכלית מכך שלא יכלו לעבוד במשך תקופה ארוכה בגין תיק זה. בהמשך לכך, התחשבתי בעובדה ששני הנאשמים היו עצורים במעצר ממש במשך כשלושה חודשים (מיום 12.3.2019 עד יום 11.6.2019) ולאחר מכן שהו במעצר בית למשך כארבעה וחצי חודשים נוספים עד יום 29.10.2019.

56. בהתחשב בנסיבות לחומרה לא ראיתי להסתפק בעונש מאסר מותנה כפי שעתר הסגור. עם זאת, בשים לב למכלול הנסיבות לקולא, אראה להעמיד את עונשם של הנאשמים 4 ו-5 בטווח התחתון של מתחם הענישה ההולמת ולהשית עליהם 45 ימי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשי מאסר מותנים.

סוף דבר

57. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשמים כדלקמן:

נאשם 1

(א) 40 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

(ב) מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת אלימות מסוג פשע, או עבירה בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין מסוג פשע, או עבירה של ירי מנשק חם לפי סעיף 340א לחוק העונשין מסוג פשע.

(ג) מאסר על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת אלימות מסוג עוון (לא כולל עבירת איומים), או עבירה בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין מסוג עוון, או עבירה של ירי מנשק חם לפי סעיף

340א לחוק העונשין מסוג עוון.

נאשם 3:

(א) 9 חודשי מאסר בפועל, אותם יוכל הנאשם לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשם 3 להתייצב לריצוי עונשו ביום 7.1.2021 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשם 3 לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו. כמו כן, הנאשם 3 מזהר כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

(ב) מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים מהיום, לא לבצע עבירת אלימות מסוג פשע.

(ג) מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מהיום, לא לבצע עבירת אלימות מסוג עוון (לא כולל עבירת איומים).

נאשמים 2, 6:

(א) 7 חודשי מאסר בפועל, אותם יוכלו הנאשמים לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשם 2 להתייצב לריצוי עונשו ביום 10.12.2020 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

על הנאשם 6 להתייצב לריצוי עונשו ביום 8.12.2020 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשמים לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריהם. כמו כן, הנאשמים מזהרים כי עליהם לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

(ב) מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים מהיום, לא לבצע עבירת אלימות מסוג פשע.

(ג) מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מהיום, לא לבצע עבירת אלימות מסוג עוון (לא כולל עבירת איומים).

נאשמים 4, 5:

(א) 45 ימי מאסר בפועל, אותם יוכלו הנאשמים לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשם 4 להתייצב לריצוי עונשו ביום 5.1.2021 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

על הנאשם 5 להתייצב לריצוי עונשו ביום 7.1.2020 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשמים לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריהם. כמו כן, הנאשמים מוזהרים כי עליהם לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

(ב) מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שנתיים מהיום, לא לבצע עבירת אלימות מסוג פשע.

(ג) מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך שנתיים מהיום, לא לבצע עבירת אלימות מסוג עוון (לא כולל עבירת איומים).

המזכירות תמציא את גזר-הדין לשירות המבחן וכן לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ג אלול תש"פ, 02 ספטמבר 2020, במעמד הנוכחים.